

der nu vilde udgaae fra Rigsdagen, men at dette ikke var nogen „Handling“ fra Rigsdagens Side, og at vi skulde give Beviser for, at vi vilde gaae den Vej, som her er tilfagt. Jeg vil spørge den ærede Minister: hvilken Vej vil Regjeringen, lat vi skulle gaae, for at bekræfte vore i Adressen udtalte Ord ved Handling? Er det os, som staae imellem det afgjørende Dieblif og det Dieblif, hvori vi befinde os, eller er det Ministeriet, som lægger Hindring i veien? Jeg vil bede den ærede Minister dog engang ret tydelig at betegne for os, hvad han har meent med sine Udtryk, thi jeg kan ikke forstaae dem; det er mig ganske ufatteligt, hvor vi egentlig ere for Dieblifket. Jeg kjenner ikke en eneste Handling, hvorved Rigsdagen har lagt Regjeringen i nogen væsentlig Henseende Hindring i veien for at naae Maalet; men jeg kjenner fra Regjeringens Side en Hindring for at naae det, idet den har givet en Forordning ud om Fællesforfatningen, der ikke slutter sig til den constitutionelle Stilling, hvori det danske Monarchie for Dieblifket befinder sig. Hvad forlanger Regjeringen af os? Den maa dog vide, hvad den forlanger. Vi møde her og siger: vi ere beredte til at give vor Indvilling til en Fællesforfatning, som seer saadan og saadan ud, saasnart det Dieblif kommer, hvor denne Indvilgen skal gives, og vi forlange kun, at denne Indvilgen skal gives i den Form, at Forfatningen for vort eget Omraade først indskrænkes, naar den staaer ligeoverfor en Fællesforfatning af det og det Indhold. Hvad kunne vi gjøre Mere? Jeg besværges Ministeriet at sige os det, fordi det er af Betydning. Lader os ikke staae her og tale med hinanden i Gaader!

Indenrigsministeren: Ja, jeg troer ikke, at jeg har talt i Gaader (Stemmer: Jo!). Jeg har sagt, at en Adresse ikke nyttede, naar den ikke fulgtes af Handling. Jeg har sagt, at Ministeriet har gjort det Skridt, som det under de engang givne Forhold ansaae for det eneste gjørlige; og, for at det skal kunne

gaae videre, er det en nødvendig Betingelse, at Grundloven indskrænkes til at gjælde for Danmark alene (Nei, nei). Det er den Betingelse, som det nærværende Ministerium anseer for nødvendig. Jeg har endnu ikke kunnet indsee, saaledes som jeg allerede har udtalt, hvorledes Banffelighederne ere fjernede. Den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) anseer dem allerede for fjernede, og han veed at paavise de Mænd, der vilde være istand til at fjerne dem og fuldføre Forfatningsværket (Tscherning: Ja). Ja det er meget tilfredsstillende; jeg har allerede meget tydeligt sagt, at det nærværende Ministerium ikke kjenner nogen anden Vej at gaae, og at det, førend en tilfredsstillende Fællesforfatning kan komme istand, anseer det nødvendigt, at Grundloven indskrænkes til at gjælde for Kongeriget Danmark alene (Stemmer: Ja, det vide vi!).

Tscherning: Ja, men lægger den ærede Minister ikke Mærke til, at her ikke er Spørgsmaal om, at Fællesforfatningen skal træde i Virksomhed, førend Indskrænkningen af Grundloven til at gjælde for Kongeriget alene er bragt tilveie, men at der maa være en eventuel Fællesforfatning tilstede i den behørig Form, forinden Indskrænkningen kan indtræde. Det er jo det, som er nødvendigt, det er det, som er uundgaaeligt. Den ærede Minister kunde henvise os til Ministeriets Løfter, og jeg skulde troe paa dem, men jeg troer ikke paa Cholera. De Mænd, som have givet os disse Løfter, kunne doe i een Nat; der maa ligge en kongelig Beslutning for, som giver en saadan Bestemmelse. Giv os en eventuel Fællesforfatning af det antydede Indhold, som indtræder i det Dieblif, vi give Slip paa vor nærværende Stilling. Det er med Hensyn der til, at jeg siger, at der ingen Banffelighed er. Den ærede Minister siger vel, at der er en Banffelighed, men det er endnu ikke lykkedes noget Menneffe at vise, hvori denne Banffelighed ligger; det Gæste, jeg har hørt, er „Stemninge“, men Stemninger kan dog Regjeringen ingenlunde bringe ind i et saa vigtigt Anliggende.